

bekleed heeft, dat hij zich groote verdiensten jegens dat genootschap verwierf. Het is toch, voornamelijk in moeilijke tijden, zoo als die schildersvereniging er nu en dan heeft moeten doorworstelen, van het hoogste belang, dat er iemand aan het laadje zit, die op zijn tijd aan het „l'or n'est qu'une chimère” van onbezorgde plannenmakers een kalm „non possumus” weet tegenover te stellen.

Zulk een moeilijk oogenblik in het leven van Pulchri Studio was het, toen het in 1886 de aanzegging ontving, dat het lokaal van het Hofje van Nieuwkoop in het vervolg niet meer in huur kon worden verkregen. Aan de weemoedige gedachte, dat het genootschap die artistieke zaal, het tooneel van zooveel geniale ernst en zooveel geniale vroolijkheid zou moeten verlaten, paarde zich de bezorgde vraag, waar het nu voortaan zijne tenten zou moeten opslaan. Allerlei plannen werden opgeworpen, waarbij de dringende wensch naar een eigen gebouw de hoofdgedachte uitmaakte, en de commissie, die in

Aan de Maas bij Andel, naar eene krijtstudie.

April 1886 benoemd werd, en waarvan Bakhuyzen als penningmeester natuurlijk lid was, had werkelijk geen gemakkelijke taak: met eene zeer kleine kas moest eene zeer groote zaak tot stand worden gebracht.

Toen eindelijk uit de dwarreling van projecten, uit de besprekingen over de middelen tot uitvoering, over leeningen en loterijen, over hypotheeken en voorschotten, over contributiën en vrijwillige bijdragen, den 19^{den} October 1886 aan de algemeene vergadering een geregeld plan tot aankoop van een huis en het aanbouwen van eene kunstzaal kon worden voorgelegd, waarvan de kosten op meer dan 40000 gulden werden geraamd, moest natuurlijk het advies van den penningmeester een groot gewicht in de schaal leggen bij de beantwoording van de vraag naar de mogelijkheid van uitvoering. „Nou,” zei Bakhuyzen, „het zal best gaan” ... hij had 4000 gulden in kas.

En het is best gegaan: Pulchri Studio heeft zijn eigen huis en zijne kunst-